

între azi și demult

Ursu Marian Florentin

ÎNTRE AZI ȘI DEMULT

de Marian Florentin Ursu

*

Te iubesc cel mai mult când tu taci și existi,
Când mai crezi c-am rămas doi amănți pesimiști,
Tu trăiești cel mai mult în prezentul ocult
Și mă cauți mereu între azi și demult

Pe aceleași alei sunt un biet menestrel,
Sunt o salvă de tun într-o piele de miel,
Nu mai sunt ca un om, nici copac nu mai sunt,
Sunt un tropot de cal cu potcoave de vânt

Te iubesc mai acut când prin ploi te dezbraci
Și te-mbraci cu finalul câmpiei de maci
Nu mai știu cine ești, nu mai pot nici să mint,
Cât de mult te-am urât, cât de mult te-am iubit !

Sunt o brumă de toamnă pe-o frunză de crin
Când mă rogi să te mângâi pe coapse puțin
Și prin umbra înaltă-a pădurii de tei
Suntem trupuri de foc și ne pasc niște lei

Nu mai sunt ca un om și nici cal nu mai sunt,
Sunt un dangăt de clopot căzut pe pământ,
Sunt o toacă de lut care bate tacit,
Dinspre minus nimic înspre plus infinit !